

Les autores i autors d'Asterisc Agents han triat un fragment d'alguna de les seves obres amb la voluntat de fer més passadors aquests dies de reclusió forçada.

#Asteriscsquedaacasa
#Cadadiaunfragment

Carlota Gurt, *Cavalcarem tota la nit*
(Proa, 2020)

EN PARAULES DE L'AUTORA:

“La inversemblança narrativa de la realitat és la llavor de la literatura: en els llibres busquem el consol d'un món coherent que funcioni amb mecanismes infal·libles. Escric per crear aquests mons i creure que existeixen. Llegeixo per descobrir-ne. Escriure, llegir: actes de fe.”

Carlota Gurt

[...]

Va, baixem a peu i mirem com està la superfície, així em sentiré més segura. Quant deu fer de llarg? Vuit-cents metres? És de les més llargues que he baixat mai.

Vaja, si és que la baixo, que ja ho veurem.

El terra està una mica cascat, no trobes? Aquesta graveta no em dona confiança. Posa la planxa, a veure com llisca. No està malament. Baixar per un paviment vell és com escoltar música en vinil. Té un no sé què diferent, és com si tingués més fons, com si les rodes s'hi arrapessin millor. Però si et confies massa, la nata és monumental.

Ui, mira allà, dos gatets! Si se'ns foten pel mig, ens matem nosaltres i ells. No m'agraden, els gatets. Sempre fent moneries, i a la que poden, zas!, t'estripen la pell i juguen amb les pelleringues que se'ls queden enganxades a les ungles.

Buf, des de baix encara sembla més empinat. Espera, anem fins al mar i em refresco una mica. Va, no siguis ranci, acompanya'm, que són quatre passes. I no

tenim pressa, no? Que tens pressa, tu? No, oi que no?
Si no tenim res a fer. Avui no tenim res més a fer que
tirar-nos per aquesta baixada, o no.

I matar-nos, o no.

M'encanta caminar descalça per la sorra. És com si
en qualsevol moment se't pogués empassar. Tu ara et
podries girar un segon o ajupir-te per cordar-te la sa-
bata, i quan em tornessis a mirar, hauria desaparegut.
La sorra és com si a cada passa et perdonés la vida.

Toca l'aigua, està gelada. Ja em trobo millor. Molt
millor. Quin pilotasso, aquesta herba.

Fes-me un petó.

Amb llengua, home, amb llengua.

La teva llengua també se'm podria empassar, així
de cop, oi?

Estirem-nos aquí i deixem que les onades ens llepin
els peus. Una estoneta només. Dona'm la mà. La tens
freda. Deu ser per allò del cor calent. Callo una mica
que m'està agafant mal de cap de tant xerrar.

*

Que què vull, em deies. Mira, ara el que voldria és
quedar-me així per sempre, ajaguda a la sorra amb
els peus en remull, ni massa fred ni massa calor. Amb
tu. Agafats de la mà. Quedar-nos així ajaguts i espe-

rar que s'acabi el món. No haver de menjar, ni de pi-xar, ni de treballar. Només tu i jo agafats de la mà, esperant que el món rebenti o que la sorra ens engoleixi mentre escoltem el lament infinit de les ones.

Ja sé que volies una altra mena de resposta, però ara el que voldria és això. No em facis posar-me mundana.

Va, ara ja ho tinc clar. Jo m'espero a baix. Tu baixes primer, sol, i jo et miro. M'agrada mirar-te. Així veig on frenaràs i em mentalitzo. I després baixem tots dos. El fre per a tu. Fet?

*

M'ha fet por, aquesta cara que feies baixant. Aquesta cara de tranquil·litat, com si t'estiguessis untant una torrada amb melmelada un dissabte al matí de ressa-ca, com si tant se te'n fotés estar baixant a tota llet amb el cul arran de terra. Si no fos pel somriure, hauria dit que t'avorries.

Però has frenat aviat, això sí que no m'ho pensava. ¿Ho has fet per demostrar-me que ets prudent i que frenaràs aviat o perquè t'has acollonit? No m'hauria imaginat mai que faries aquesta cara ni que frenaries tan aviat. Si encara no havies ni arribat a l'altura dels gatets! Potser t'ha fet cosa matar els mixets dels collons?

Ja, suposo que és la sensació de velocitat que se't posa a l'estómac com una pedra, com una pedra que

et lliga a l'aquí, a l'ara, i no hi ha res més. Però tampoc no et pensis que vull que frenis més tard. Tu frenas quan vulguis frenar, però no massa tard, eh, no massa tard. Va, som-hi. Ara tots dos. Ja em venen els nervis a la panxa i la gola seca. La tens tu, l'aigua?

Gràcies. Oh, que és bona l'aigua quan es té set. Quina obvietat, oi?, però no hiensem, no hiensem mai, en aquestes coses tan òbvies. Encara em posaré hippy, que la felicitat està en les coses petites i tal. Però és veritat, no trobes?, és ben veritat. Una baixada, caminar sobre la sorra, un glop d'aigua quan es té set. La resta... bah, construccions mentals.

Ai, com em suen les mans amb els nervis! Espera que em desfaig la cua. M'agrada notar que la cabellera se m'envola com una amazona. Abans, algun cop sortia sola de nit a fer baixades i em despilotava. De vegades només la part de dalt, per notar la violència de l'aire contra els pits nus. Un cop sencera, conilla de cap a peus. Tenia alguna cosa primitiva, deixar-se lliscar dins la nit amb el cony a l'aire, sentint l'advertència monòtona dels mussols ululant.

Al davant, dius? Ostres, vols dir? Però si va al revés: el que controla el fre sempre és el que va al davant, no? A veure, deixa-m'ho provar. Però no arrenquis encara! Només m'assec i provo com ho veig.

Buf. Quin pendent. No ho veig clar, això d'anar al davant i no tenir el control. Em ve com un vertigen.

Com, que no en saps de l'altra manera? Si és com ho fa tothom. Val, val, sí, ja no ve d'aquí. Al davant estarà bé, però llavors potser et parlo. T'atabalaré si et parlo? Se'm fa estrany. És com ser al mascaró de proa d'un vaixell. El primer que es veu, el primer que xoca. Anar el davant i no portar el fre és el món a l'inrevés: la sirena amb les mans lligades a l'esquena veient passar els Ulisses.

Em rellisquen als agafadors. Merda de suoreta emprenyadora. Va, ja estic. Abans abraça'm i fes-me un petó. Per si ens matem.

Au, ja està. L'empenta i avall.

*

No ho sé, per què ploro ara. M'ha pujat una cosa des d'aquí, com una bola d'aire que se m'ha disparat gola amunt i no ho sé, ploro com qui es tira un rot perquè no se l'ha pogut aguantar. Massa emoció. Se m'ha condensat i em surt en forma de llàgrimes.

És que mentre baixàvem ho he vist clar. El que vull no és ajeure'm a la sorra amb tu i esperar que s'acabi el món. No, no, ni parlar-ne. Vull que baixem sense parar i que no frenis mai. Per què has frenat? Jo no volia que frenessis encara. Pensava, que surti un puto gatet, que surti si té nassos.

Segur que has frenat per mi. Et deus haver espantat amb el xiscle que he fotut només arrencar. No era

jo, la que xisclava, era un monstre esquifit que em viu a dins, als replecs de l'abdomen, i jo l'alimento per compassió. Però com xiscla, el malparit!

Va, tornem-hi. Però ara vas tu al davant i freno jo. És just, no? No facis aquesta cara. Que no te'n refies o què? És un gest de confiança. T'agradarà, ja ho veuràs. És genial anar al davant i no controlar el fre. Mira que no haver-ho provat abans, que idiota. Però per què no havíem baixat mai junts encara? Ens hem conegut massa grans, no? Ara ja no es porta. Ja no tenim edat, que diuen. Edat de què?

Què, sí o no?

Home, allò que no volia que frenessis mai era un dir. Ja m'entens. Què et penses ara, que em fotrè avall en plan kamikaze? No, home, no. Que ja em coneixes. Que soc una cagada. Tot és pura xapa. Ho tinc claríssim, que frenaré, no podria no frenar. Perquè sempre s'ha de frenar, oi? Sempre. Però que bestial és imaginar-te per un moment que no hauràs de frenar mai més. Com si fossis immortal.

Si vols més informació sobre la **Carlota Gurt** i la seva obra,
pots visitar [el seu perfil](#) a la web d'**Asterisc Agents**.

Per saber-ne més:

@: info@asteriscagents.com

WEB: www.asteriscagents.com

TW & IG: [@asterisc_ag](#)